

ΞΕΝΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΙΛΛΟΤΑΙ

ΠΑΡΞΕΝΟΣ ΕΡΟΣ

Γιατί είπες να μ'ας σερβίρουν τον καφέ κάτω απ' αυτό το άλακι, τόσο κοντά στην ταρταρία της γειτονικής βίλλας; — ρώτησα τον Βισσάλ, το μυστηριώδες ήθος του οποίου μου κινούσε την περιέργεια.

— Έν πρώτοις, γιατί εδώ, στο θαναίοιο αυτό σα'ήνοφες, με τά φωνα της Λοκέρνης κωμωδοποιμένα στα ν.ρά τη, ή νέα της λίμνης θά σου φανή μαγική. — μου άπήντησε σιγανά ο παλιός φίλος μου. Και έπειτα, γιατί τοποθετώντας σε πίσω από τον δέντρο αυτόν φράχτη, τον μόνο του κήπου μου, σου έπιφυλάσσω μίαν έκκληση. Μπορούμε να βλέπουμε και οι δύο χωρίς να μ'ας βλέπουν. Κούταξ! :

Και άνάμεσα από ένα άνοιγμα που μου έδειχνε στον δέντρο το τοίχο, είδα απ' την άλλη μεριά, έναν άντρα ο οποίος προχωρούσε άρμα σπριζομένο στο μπράσο μιάς γυναίκας παριζ-να ντυμένης.

— Η γυναίκα αυτή είνε ή Νατάσα ή ύπηρετρια, ή σκληρά ρώστα, που έφιθύρισε στο άνδρα ο Βισσάλ. — Άλλα κούταξε όμως τον άντρα!

Πού είχα λοιπόν δη το όρατο αυτό πρόσωπο, το τόσο νέο άκόμα;

— Η γλωσσίδα του και ή μελαγχολική του έκφρασις δέν μ' άφηκαν άμεσως να τ' ουμνωθώ. Ύστερα όμως, έξαφνα, θυμήθηκα μολοντι είχα να τον άνωρωσω δ κα όλοκληρα χρονία, άπ' την έποχή που είε φράγη για την Πετρούπολη, τον άνεγνωριστά εν τούτοις. Ήταν ο Ζακ Βερμόν, ο χαριτωμένος ζωγράφος, ο προσοπογράφος για τον ό τοίχο, ξετρελαιόνταν ό κυρίες του κόσμου. Άπό τότε δέν είχα άκούσει τίποτε γι' αυτόν.

Κοντά σ'αυτά μαρμαρινα καγκελά της ταράτσας ή όποία έδέοποζε της λίμνης, ή Νατάσα έβλεπε να καθήη τον ζωγράφο σε μια ψεύθην πολυθρόνα και με τσους προφυλαξείς ότε ρώησα τον Βισσάλ.

— Είνε άρωστος μήπως ή βρίζεται σε άνάρωσις;

— Καθόλου, μου άπήντησε ο φίλος μου βάζοντας στα χείλη του το δαχτυλό του. Άζουσε τον.

— Νατάσα, έλαγε ο Ζακ Βερμόν στην δουλίλα που άπεραζήνεο κολο, —λες στην πριγκήπισσα Λυντία νάρημ. Ξέρεις ποσον ανηρούχο όταν είμαι μόνος...

— Αυτή ή πριγκήπισσα Λυντία, ρώτησα πάλιν, τά είνε χωρς άλλο, καμιά άρω ευμενική και ζήλιαρα γυναίκα που άπαστασε τον Ζακ άπο την τέχνη του, άπ' τοις φίλου του, άπ' την κοσική του ζωη;

— Άκριβώς, φηθόριτε ο Βισσάλ με τό παράξενο του χαμόγελο. Περιμνε και θά ίδηξ.

— Ένας χροσος έτραβήξε, ύστερα άπο λίγο, την προσοχή μου και είδα σ'ή λαμψη του μεγ γαριού μιά περασμένης ηλικίας γυναίκα, με άσπρα μαλλία, χοντρή και άσημη, που τα χτυπητά της φορεσάτα την έκαμαν άόμοια π'ό άκοκρωσική, να πλησιάζη με άργο και με βαρύν βήμα.

— Είνε ή μητέρα της πριγκήπισσας;

— Όχι μου άπήντησε ο Βισσάλ, είνε ή ίδια ή πριγκήπισσα! Μολοντι έχει περιόσι τά σαραντα, εδώ και δ κα χρόνια είνε άκόμη άρκετα κομψη για να ξελλανέψη έναν άνθροπο με ζωντανή φαντασία όπως ο Βερμόν. Μά κούτα τώρα πώς κατήνησ!

— Τον άγαπή αυτή άκόμη τον Ζακ με πάθος, το καταλαβαίνω, είπα. — Θα είνε τοσο νεωτερός της! Άλλ' έκεινος ο κακόμοιρος δέν είνε δυνατόν να νοιώθη γι' αυτή τίποτε.

— Πάρσ και άνοιξε καλλίτερα τά ματια σου και τ' αυτία σου. Δέν τελειωσαν άκόμη οι έκλήξεις, μου ψθύρισε ο Βισσάλ.

— Είσαι σού, Λυντία; — ρωτόους της στιγμή έκεινη ο ζωγράφος σηκωόμενος και στρέφοντας το κεφάλι του κατά τό ή ασυ.

— Ναι, είμαι έγω, Ζακ, — άπήντησε ή πριγκήπισσα.

— Άγάπη μου, έλα π'ό κοντά μου, ή βραδεία είνε τόσο γλυκαία! Πώς μουσχοβόλα ό άέρας! Μου θυμίζει τις ώρες, με νύχτες στην Γαλια. Πώς αγαπιόμαστε! Ποσο είμ'θα εύτυχιομένι! Μά τώρα είμαι πιο εύτυχης άκόμη γιατί σ' αγαπώ περισσότερο! Είλα φίλοψη, σε βλέπω τόσο όμοψη, Λύτιχ! Άφρησε με να φιλήσω τα δροσάτα σου μάγουλα και τα κοκκίνα σου χείλια! Άφρησε με να χαιδέψω τα χροσά σου μαλλία!...

Ένω μιλούσε, ο Βερμόν είχε τρυφερά άγκαλιώσει την μέση της πριγκήπισσας. Κάθ'εως έρωτικά τοις λευκάς της βοστρυχούς φιλούσε με πάθος τα αντιώματα της μαγουλιά, τα μαρμαμένα της χείλη. Και οι δύο χαμογελοσαν, έκείνος άπο εύτυχία και έκστοση, εκείνη με μίαν άκαθόρη στη έκφραση θράμβου.

— Η θα το νένω άόμοια και χαριτωμένω αυτού καλλιτέχνη που άγκάλιωσε με τόσο πάθος, την φροντά μ'ορμένη αυτήν γυναίκα, τά πύρινα λογία που της έλεγε, άποτελοσαν μιά τόσο τερατώδη αντίθεση, μιά τόσο χοντρή και άδύνηρή στερονία συγχρότως, όστε

μου φαινότατε ότι έβλεπα κάποιο κακό όνειρο.

— Ο κακόμοιρος ο Βερμόν θά είνε σίγουρα τρελλός! — έφιθύρισα, μ'ην ξεροντας τι να ύποθέσω.

— Όχι, — μου είπε ο Βισσάλ με μιά φωνή που ήταν σάν πνοή. Δέν είνε τρελλός, είνε τυφλός!

Και καθώς τον κούταξα έμβρόντητος, μου έξήγησε:

— Τυφλώθηκε ξη μ'ηνες άφου συνεδέθη με την πριγκήπισσα. Άναγκάστηκε να έγκαταλείψη την ζωγραφική, πράγμα που του έστοίχισε τρυμερά. Άπομονώθηκε. Η φίλη του δέν τον έγκαταλείψη.

Κατώρθωσε να τον πρηγορήση. Η καλλιτεχνική του φαντασία τον κάνει να βλέπη άκόμη την Λυντία όπως ήκανε άλλοτε. Ζει σε μια ψευδαίσθηση. Είνε εύτυχης...

— Έκεινή όμως;

— Έκεινή, — άπήντησε ο Βισσάλ σαρκαστικός, — είνε άκόμη π'ό εύτυχισμένη άπό κείνον! Σκέψου τι τύχη είνε για τη γυ αϊκα αυτή που ή ήλιγία δέν έμερείσσε τη φλόγα του παθους της, τι τύχη νάχη έναν φίλο τόσο νέο, έναν φίλο που την βλέπει και θά την φανταξεται πάντα νέα και όμορφη!

— Και πώς τα ξέρεις όλ' αυτά; ρώτησα όλοένα π'ό ξαφνισμένο.

Και ο Βισσάλ μου ώμολόγησε κυνικά:

— Η Λυντία αυτή που είνε τόσο πρηγορητική για τον Βερμόν, μεταχειρίζεται πολύ άχημα τους ύπηρέτες της. Η Νατάσα τοτε κατασεύει στον κήπο μου και έγω την βαζω και φλυαρεί...

— Η φωνη του Ζακ Βερμόν μ'ας έκανε να ρίξουμε πάλιν τά μάτια μας στην ταρταρία.

— Γιατί φεύγεις, άγάπη μου;

— Θα έπι τρέψω εύθος. Θυμήθηκα ότι άφηκα κάτι γραμμάτα άνω στο τραπέζι και αυτή ή Νατάσα είνε τόσο περιεργη, της αρεσει τόσο να ψά νη...

Μόλις μ'ηνες στο σπίτι ή πριγκήπισσα άκούσαμε φωνες ποής τις διεκοπιαν λυγμωδεις διαμαρτυρίες. Ο Ζακ Βερμόν άκουγε ακίνητος. Άλλα ή Λυντία έπεισ έμνε κίολα στην ταρταρία και με τον ήρωμο και χαϊδευτικό καθροούχατε τον ζωγράφο.

— Δέν σου τόλεγα έγω, άγάπη μου: Πήγα στο γραφείο να βρω τα γραμμάτα μου και δέν τά βρήκα! Έχε ή Νατάσα και τα διαβάξε. Ά! έγεινε άτυποψη.

— Όταν γυρισουμε στη Ρωσία, θά την δωσω. Μ'ε σου χροσά μου, μη χολοσκά, για τέτοια μικροπράγματα. Δέν είνε τίποτε, τίποτε...

Και οι δύο άγκαλιασμένοι ξανασκυμμένοι απ' τα καγκελά π'ό τη λίμνη, φηθόριζαν λογία άνικητομένα μ' άναστενόμενα και φίλια.

— Έξαφνα μιά σκιά γλυστρησε κρυφά μεσ' απ' τον δέντρο φραχτή και μ'ας πλησίωσε.

— Ήταν ή Νατάσα. Με ρούχα άνω-κάτω, άλαλιασμένη, έξ γριωμένη, έφρ-με όλη. Τό βλέμμα της φλογ β'όυε άπο λύσσα και μίσος άνάμεσα στα δαχρυα της.

— Την βλέπετε, την άκούτε; έτρούλιση πολύ σιγα με μιά φωνη που την έπληνε άκομη ή μανία και δείχνοντα με μιά κίνηση όπει η κή την ταρταρία. — Τά έχει άπαια τα νύχια της γι' αυτό ν, ή γρηά γάτα! Για μενα όμως, για μενα τα κάνει όσο μορπει πιο σουβλερα! Με τοίμπιου, με γαϊζούσιου...

— Μ'αχάτε τι μου'κανε!

Και ή ύπηρετρια σήκωσε τρελλή απ' το θυμό τό μανίκι της, και έδειξε τό αδύνατο μπρασάτο της όπου πραγματι διακρίνωμε μελανιάσματα και γρατζουνιματιάς. Ύστερα, τρυμεντας όλη άπο μίσω, ή Νατάσα έξηκολούθησε με μιά όλοκαφη φωνή, άκράτη, τη όμως:

— Την μισώ θανάσιμα, την μισώ! Ά! τι στρίγγια που είνε! Μά έννοις της και θά την έκδικηθώ, θα τα π'ό όλα!

— Ο Βισσάλ, διασθανόμενος ότι ήταν έτοιμη να φανερώση κά ποιο μυστικό, ήη κορνίζεσε άκόμη περισσότερο ύψωνοντας τοις όμους του περιφρονητικη και λεγοντάς της:

— Μ'ορία έκδικησις! Και τι εχεις να π'ης για την κυρία σου; Μήπως δε μου τόλες όμο;

— Η Νατάσα τότε δέν κρατήθηκε π'ό. Με μιά άγρια όρμη άρχισε να λεη:

— Άν ξέρτε μόνον ότι σ'ας είπε, τίποτε δέν ξέρετε!

Τό μυστικό που ξέρε κανείς στον κόσμο δέν μορπει να τό ματιόψη. Ο ζωγράφος δ ν τό ξέρε. Ε! λοιπόν, το μυστικό αυτό, θα σας τό π'ό: έκεινη, για να μην την αφήση, για να μην άγαπηση ποτέ άλλη γυναίκα, για να φανταξεται ότι είνε πάντα νέα, πάντα όμοια, — να, έκεινή ή πριγκήπισσα τον στράβωσε!

Και καθώς ο Βισσάλ και γ'ό κυτταγόμαστε γεμάτοι φρίκη, ή Νατάσα επανέβλεψε με τον ίδιο τόνο του άδυσκοπ'ότου μίσους.

— Ναι, είνε έκεινή! Στο φάρμακο με τό όποιο έπλησε τά

Έφαζε στο γραφείο και δέν τά βρήκα.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Κ. Λ.

Φυσιογνωμία γλυκυτάτη Κροσλής, που συγχρονως συνδυάζει και θελατική ξαφροσι. Το μεδίαμά της λίαν φεγγύ βόλον προσδίδει ένδι φέροσα αντίθεσι στο πολύ με/αχροίνο πρόσωπο τη. Άνη- λουσι νέα άνθησι των νεωρών Δεσποινίδων, έλομένως εις από- λυτα δικαιολογημένη ή άγάπη της με τίς κοσμικάς συναθροίσεις, προ παντων για τίς χορευτικές δεξιώσεις καθοσι τυγχάνει φαντα- κη λάτρις και θιασώτις του χορού. 'Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η κυριώτερα κοσμική συνάθροιση της παρελθούσης έβδομά- δος ήτο ή δοθείσα μουσική έσπεοσι παρά τή προεβουή της 'Ιτα- λίας και τη κυρία Άδελφια, ήτις έδεδεχο τοις κελημένους της με την χάριν που την διακρίνει, φεροσα τουαλέτα μαύρη και άρξην ασφύ. Η Δις Άρλοττα έκτακτως κομψή με φάρμα σταύ από ταφτό όράνζ.

Παρεστησαν πρόσβυς Άγγλίας και Λοιδή Λωραίν ώραιωτά- τη με μάθη, πρέβυς Γερμανίας και κ. Ρένερ με τουαλέτα χρυ- σαφιά, πρόσβυς Γαλλίας και κ. Κλευάν Σμόν με μαύρο και άσπρο, πρόσβυς Άβρίας και κ. Μπρωνά με σικλαμέν. πρόσβυς Τουρκίας κ. Τζεβάτ Μιέλις, πρόσβυς Άμερικής κ. Σκίνερ.

Γαλλική και Άγγλική άποστολή με τός κυρίας των, κ. Α. Μιχολακοπούλου με μαύρη τουαλέτα και άρξην που όποτελου- σεν ώραίο συνολον, κ. και κ. Μαυραχή με μπλε νουί παρλέ, κ. και κ. Μισατά με μαύρο βελούδο, κ. και κ. Νικολούδη με γκρενα και οί 'Υποφρογοι κ. κ. Παπαναστασιου, Βιλέντζιας, Μεγλοπουλος.

Επίσης παρευρεθησαν ναύαρχος και κ. Β. Λολορέστη με σίκ τουαλέτα άπο μαύρη δαντέλλα, ναύαρχος και κ. Ν. Μακκά έπίσης με μαύρη δαντέλλα, κ. Μαλλικόπουλος, στρατηγος και κ. Φραντζή, κ. και κ. Τουαλόρη με μπλε λαγιετέ, ναύαρχος και κ. Γ. Πανά με πολύ εύμορφ τουαλέτα άπο δαντέλλα όράνζ και άρξην, κομησσα Κυπ-δίστρια με γκρι-άρζαν κ. κ. κ. Αλιβερά- του πολύ κομψή με μαύρη τουλινη τουαλέτα, ναύαρχος και κ. Τυπάλλου με μπλε νουί κ. Μ. Μελά ξεχωριστή φυσιογνωμία με φάρμα σταύ μαύρο και χρυ ό. κ. και κ. Ι. Πλιτου.

Από τίς φαιώτερες έμφανίσεις Miss Wales — άναφύ του πρόσβυς της 'Αμερικής — με φάρμα σταύ άσπρο ταφτά και άρξην, Δις 'Ιμεν Ν. Μακκα με λευκή ζωζέτ.

Οί κελημένοι άνεχώρησαν μ' ένθουσιώδεις έντυπώσεις άπό την τελειαν έκτελειαν δυσκολοτάτων συνθέσεων ύπό τών κ. κ. Μητροπούλου, Βολωνίη, Παπαδημητρίου. Και τό θαυμάσιο τραγουδι του κ. Νικολάου.

Την παρελθούσαν Κυριακήν χορευτική μαστιχα παρά τή κ. και τή κ. Γ. Ζαφειροπούλου. Η οίκοδέσποινα με θαυμάσιαν τουα- λέτα κρέπ αστέν γκρι-άρζαν, Δις Λιωνέτ Ζαφειροπούλου θυίμα

μάτια του, την είδα να χώνη δηλητήριο ! Την στιγμή άκριβώς έδειξη, είτε από δυοπιστία είτε από προ- αίσθημα, είτε γιατί ή ύπνετρια είχε ύψωση τη φωνή της, ή προγκήσασα την έκάλεισε έξαφνα, οίχονοντας της μία έπιταχτινή και τή χω φωνή μες στη νύχτα : — Νατάσα ! Νατάσα ! Νατάσα ! Άνατριχιάσαμε. Και ή δύστηχη δούλα, τρέμοντας από τρομό τάρα, άρχισε να δδύρτασι άπαλειομένη : — Με είδες, με άκουσε, ξεμέρι δει σάς : μίλησα... Είμαι χαμένη, χαμένη, χαμένη !

Και παρά τίς προσπάθειές μας να την συγκρατήσωμε, ή Να- τόσα γοιτηυμένη λές, μην μπο- ρώντας ν' άντιταθή στο έπι- τοκτικό κάλεσμα, χύθησε μες στα δέντρα και εξαφανίσθηκε. 'Υστερα από λίγα λεπτά, έ- σκυψα στο άνοιγμα του δέντρο- νου φράχτη και είδα στην γει- τονική ταράτσα : ήταν έτελώς έρημη. Και ή βίλλα, με πόρτες και παράθυρα κλειστά φαινό- τανε βυθισμένη σε βαθύν ύπνο...

Την άλλη μερα τό πρωί ή- φθαμε ότι ό Βορμόν, ή προγκή- λισσα και οί ά ν θ ρ ω π ο ί τ ο ν είχα φύγει έξαφνα κρυ- φά την νύχτα. Πιέρ Βιλλοταί

Ο ΣΑΙΚΣΠΗΡ ΚΑΙ Ο ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

Μιά φορά που ό Σαίξπηρ παρακολουθούσε την παράστασι του δράματος του «Ριχάρδος ό τρίτος» παρε ήρησε έναν νέα ήθα- ποιδό να συνομιλή ήσχηστάτα με μιά νέα και ώραιωτάτη συνάδελφό του. Πλάτισσε τότε χωρίς να γίνη άντιληπτός και άκουσε την νέα να λέη :

— Σεις δέκα να χρωπήςες τοις την πόρτα μου και όταν ρω- τήσω : «Ποιός είνε ; » 'Απάντησε : «Ριχάρδος ό τρίτος !»

Ό Σαίξπηρ που τό άρσαν οι άπρόοπτες θρωτικές περιπέ- τειες πήγε ένα τέταρτο νοσήτεια στον τόπο της συνεντεύξεως, έδωσε τό συνθημα και μίλησε μέσ'. Η νέα στην άρχή έθύμωσε, αλλά δέν άρνησε και πολύ νό ήμερέψη.

Στήν ώραιωμένη διας ώρα έφτασε άπ' έξω και ό ήθοποιός, στον άκοίον είχε δοθεί ή συνεντεύξη. Ό Σαίξπηρ άνοιξε τότε τό πα- ράθυρο και τών ρώτησε ποιδό είνε.

— Ριχάρδος ό τρίτος ; άπήντησε ό ήθοποιός.

— Ό Ριχάρδος φθίνει πολύ άγνά, τού έλεγε ό Σαίξπηρ. Ό Γουλιέλμος ο κατακτητής κατάβλεπε πρώτος τό φρούριό ! Φύγετε...

Όπως είνε γνωστόν άπό την ιστορία Γουλιέλμος ό κατακτητής είχε νικήσει τον Ριχάρδο. Και ό Σαίξπηρ όνομαζόταν Γουλιέλ- μος έπίσης.

Ιδέσθαι με μαροζαίν κόκκινο της φωτιάς. — Στό γούλλ τρι-σούβερτος χορός, σιδό βυθος ένα ώραιώτατο α- λόνι φιδώνει τό γκούρι των μπριτζατιών.

Μισαέυ των κελημένων κ. και Δις Αλ. Σκανοβή με τουα- λέτα πύλυ μοδέρνα με τρέις τόνους πράσινο, κ. και κ. Καθα- μπέλη με κρέπ-αστέν μπλε-νυί, κ. και Δις Φωρέστη νουσιωτάτη με βελούδο μπλέ, κ. και Δις Ταμπακοπούλου με σοιέτερ λαμέ άρ- ζαν και σούτα βελούδινη στον ίδιο τόνο.

Λίαν καλαισθητες συνθέσεις άποτελούσαν ή τουαλέττες της κ. Β. Λουζιδή — έξ Μασσαλίας — από βελούδο μετασπό μπλέ και κρέπ-αστέν στον ίδιο τόνο, Δις Αίλη Δημητριάδη με ζωζέτ μπλέ και δαντέλλα και σιφών σε χρώμα γκρι ζέυ.

Επί ης παρευρεθησαν κ. και κ. Βόγλη τουαλέτα μπλε πα- στέλ και γκρι άρζαν καπέλλο, μαντώ βελούδινο στον ίδιο τόνο με γούδες σενολλά, κ. Περίγλου με μπλε νουί κομφοράτη τουαλέτα κ. και Δις Μεταξά με ποσινη ζωζέτ, κ. και κ. Άποστολίδη σύ- νολον ώραιώτατον γκρι-άρζην. Δις Δαμαντοπούλου σίκ τουαλέτα μες σε συνδυασμό θυαπό και γυαλιστρού, κ. και Δις Πράττιε κρέπ-ντέ-σιν και κρέπ-αστέν κόκκινο πομπηϊάνο, κ. Βιλλιάου μαύρο σύνολον, κ. και Δις Γεωργαντά πολύ εύμορφη με γκρι-μπλέ. — Έν εύφ μεταξό ό ένας χορός άκολούθει τον άλλον και κα- τατλήγει σε συναρπαστικά βάλς τού Σιράουες, και τό χορευτικόν άντραίν φθάνει στο ζενιθ.

Επί τή εύκαιρίη της εν Άθήναις διαμονής του φημισμένου πανίστα κ. Ρομπινσονάιν έδόθησαν και δυο μουσικά έσπευδες σε όλιγάρθρωνον κύκλον κελημένων παρά τή κ. και τή κ. Άνδρι- τσιχη και παρά τή κ. Εύγενιδη.

'Η Μονταίν

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Υπό τού έν Άλεξανδρείη Εκδοτικού Οίκου Α. Κασιογη, έξε- δόθη εις τήν σειράν του περιοδικού «Έρευνα», νέον τεύχος με τον τίτλον 'Η έντυχία εις την ζωήν' υπό τον κ. Άγγέλι Κασιογη. Τι- μάται δρχ. 7 και πωλείται εις τό κεντρικό Βιβλιοπωλ.τα καθώς και εις τό Πρακτορεία των έπι- μεριδων.

Υπό της «Πατριδος των Γραμμάτων» έξεδόθη τό νέον έργον του κ. Νικ. 'Ιωάν. Σφά- κη, ό «Δολοφονος μου τό Σχο- λείον».

Τά «Νεοελληνικά Γράμ- ματα». — Έξεδόθη τό διπλουν τεύχος των μηνών 'Οκτωβριου και Νοεμβριου των «Νεοελλη- νικών Γραμμάτων» του καλοϋ αυτού περιοδικου της Κρήτης με συγκερασιν των κ. κ. Μου- ρελλου, Σκίπη, Ταμπούλου, Παπανικολάου, Γαλιούρη κλπ.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ," ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΑΕΤΗΡΗ ΥΑΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ. Μεταξύ των έκλειστών περιχομένων της, είνε και τό έξής : «Οί παιδικοί γάμοι στις 'Ιδιδας», «Τά μυστήρια του θανάτου και ή νεκροφάνεια», «Από τόν κόσμο του Φ.Λ.μ», «Η παράσις της ζωής του άνθρωπου», «Πώς κηδεύονται οι νεκροί στους 'Α- γγίους», «Τό Χάρισμα της Ν. 'Υόρκης», «Ένα ύπερφυσικό Αύγό», «Από έκει που διν τό περιμένεις...», «Τό Μετάλλιο» κλπ. κλπ. ΕΠΙΣΗΣ ΤΑ ΑΠΟΜΗΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΡΩΝ, Διευθυντοϋ της 'Ασφαλείας των Παρισίων και τό συνακατικό μυστόσθημα του κ. Διονυσίου Κοκκίνου : "ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ,"